

Proč a jak

Neptejme se jak, ptejme se proč. Na tuto větu jsem si vzpomněl před nedávnem, když jsem chtěl... ale to by spíš bylo na jakýsi menší příběh. Kdo tedy chcete, čtete dál.

Bylo parné léto a já se rozhodl jet spolu se svými blízkými prohlédnout si jakousi pamětihodnost, jednalo se, myslím, o hrad. Taková klasická tuctová letní víkendová akce. Jak už jsem psal, bylo vedro, a tak jsem se rozhodl zastavit u lesa na záchodovou pauzu, svlažit se trochu ve stínu, případně i něco z hub sesbírat. Jenže jak je dáno, zastavit na místě k tomu nevyhrazeném, tedy i v tomto případě, je v rozporu s platným zákonem. Vlastně každý, kdo jede do lesa na houby autem, tak činí nezákonně.

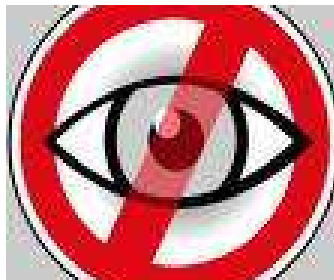
Večer, po návštěvě onoho hradu, mě napadlo, že jsem už dlouho nespal po širákem. V lese, na louce, na mezi, prostě kdekoli v přírodě. Tak jsem opět zastavil u lesa, položil igelit na zem a sebe na ten igelit. Byla tropická noc, hvězdné nebe nad hlavou, cvrkot a zvuky zvířat a mně došlo, že zcela jistě opět ničím politický systém, protože spát ve volné přírodě je, jak překvapivé, také zakázáno. Ne, opravdu v tom lese po mně nic nezůstalo, jak by zřejmě zakuklení ochránci čichsi práv argumentovali. Vandalismus a ničení přírody má být skutečně tvrdě postihováno, jenže v tom to právě je. Kdokoli je dnes vlastně hrozbou, kdokoli je potenciální zločinec. Mají být proto všichni pro jistotu již dávno za katrem? Jenže to není potřeba, když už všichni žijeme, a nikdo se nad tím ani nezamyslí, v takovém malém koncentráčku. A ten pořád bobtná.

Vraceli jsme se domů po dálnici. Ano, po té dálnici, na kterou přispívám mimo jiné koupí dálniční známky. A ejhle, za pár týdnů tady budou jakási mikrovlákná čidla a já si budu muset do svého auta koupit štěnici, abych byl neustále pod kontrolou. Pardon, za pár týdnů to bude pro nákladáky, já se svým ubohým osobákem mám cca tříletý odklad. Jenže pak to už bude kombinováno i s družicí.

Přijel jsem domů, do města. Zaparkuji auto a přecházím ulici. Opět přestoupení zákona. Tam, kde jsou přechody, musí chodec desítky metrů tam a nazpátek a hezky čekat na zelenou. Přechod ulice na místě tomu nevyznačeném rovná se porušení předpisů. Jsou města pro lidi? Pro auta? Nebo úplně pro někoho jiného? Nejen mou chůzi, ale i hezkou část cesty autem sledovaly kamery. Někdo vidí neustále signál z mého mobilu a neustále ví, kde jsem. Někdo vidí všechny moje finanční transakce. Kdosi vede kartotéku nepohodlných lidí. Kde to vlastně žijeme?!

Nesmíme si vzít pití na palubu letadla, protože to prý může být nebezpečné. Spadlo snad někdy nějaké letadlo kvůli něčemu, co bylo přineseno na palubu jako tekutina? A spadlo vůbec někdy nějaké letadlo tak, jak je nám to servírováno? A co auto? To může být taky nebezpečné, sebevrah může najet na benzínku. Taky by zřejmě měl být zakázán převoz tekutin ve vozidle. A neměla by být vůbec zakázána vozidla? Ta jsou přece také nebezpečná sama o sobě!

Vtip je v tom, že všechna tato opatření jsou vlastně jakoby dobrá. Proč by měli vandalové ničit přírodu? Proč nezvýšit bezpečnost silničního provozu a neochránit více chodce? Proč nemonitorovat místa, kde se krade a loupí? Proč by neměli za opotřebením silnic platit spravedlivě ti, kteří je ničí? Proč nechránit svoje děti? Proč nemít čip s údaji o svém zdraví, člověk nikdy neví, kdy mu to může zachránit život. Proč? Protože tohle všechno dohromady je špatně!

Pokračuje to totiž dál, ale obráceně. Proč mít jeden čip v legitimaci, jeden čip pro doktory, jeden čip na vlak, jeden čip kvůli účtu, jeden čip do práce, jeden čip..... jeden čip kvůli každé hlouposti. Logicky, racionálně a ekonomicky musí vyjít, že mít jeden univerzální čip na všechno,

v tom je budoucnost. Jenže ouha, člověk je tvor omylný. Co když jej zapomenou nebo dokonce ztratí? Opět jednoduše. Implantovat do těla! Vždyť se to dá přechíst, i když jste v bezvědomí. A za pár let jsme tam, kde bylo předpovězeno. Nikdo si nic neuvědomí.

Příště až si půjdu pro pas a pak i pro občanku, jenže to už možná bude v jednom, budou mi sejmuty otisky prstů, pak přijde na řadu oční duhovka, no a pak DNA.

A přitom nesmíš říct, že jsi proti zániku svého vlastního národa. Nesmíš říct, že dnešní systém je na nic. To je dnes tzv. trestné. Zato smíš urážet křesťanství, smíš zesměšňovat a plivat na svůj národ a jeho dějiny. Smíš lhát o čemkoliv, nejlépe v masmédiích, v televizi, v reklamě, v novinách, smíš tvrdit, že jedna a jedna jsou tři a že černá je bílá.

Budiž, osobně jsem pro takovou svobodu slova. Jenže svoboda slova je nedělitelná. A dnes se nesmí o něčem být jen prohlásit, že by to měli zkoumat experti a znalci, šaškuje se kvůli nápisům a znakům. Zato v Asii se vraždí o sto šest a to je prý třeba oficiální linií podpořit. A když někdo upřímně řekne, že tito lidé (myšleno domorodci) by u nás dělali jen problémy, šup s ním do vězení. A co vězňitelé? Ti si na svých rádobychráněncích zkoušejí chemické, termické, pulsní, mikrovlákné a kdovíjaké zbraně (a nejen na nich).

Dnes totiž nejde o to, jak ochránit to či ono, jednoho nebo druhého. Jde o to, jaký je v tom všem záměr. Kdo a proč tak zuřivě činí.

Stojíme nad propastí. Je jasné, že buď do ní budeme strženi a nebo do ní svrhne ty, kteří nás k ní zavedli, a s nimi jejich nohsledy, stejně tak jako tupé ovce je následující. A já, kdykoliv budu chtít, budu spát ve svém autě, i když se to dneska taky nesmí, protože když nic jiného, je to moje auto.

Karel Doležal